

55

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

RADU NOR – I.M ȘTEFAN

Taina prințului SEMEMPSIS

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

RADU NOR şi I. M. ŞTEFAN

TAINA
PRINŢULUI SEMEMPSIS

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

55

SILVIU DIMA POVESTEŞTE CUM L-A CUNOSCUT PE HAIMANAUA DE LARRY PARKER

Pe Larry Parker l-am întîlnit la Cairo, într-o după-amiază tîrzie, când soarele african, după ce încinsese zdravăn casele de piatră şi caldarîmul străzilor, scăpăta, pitindu-se în dosul monumentalului hotel „Chedive”.

Dar, ca să respect întocmai adevărul istoric, e necesar să precizez că nu a fost o întîlnire întîmplătoare. Larry m-a căutat de cîteva ori. Negăsindu-mă, m-a aşteptat în hol până am revenit din oraş.

La prima vedere, omul nu mi-a inspirat prea multă încredere. Era tipul ratatului, al haimanalei, care, după ce a încercat în zadar să întoarcă roata norocului în favoarea sa, a capitulat, înrolîndu-se în marea armată a „cavalerilor zeiţei Fortuna”, cutreierînd oraşele în căutarea unui naiv de la care să ciupească cîţiva piaştri.

Fizicul îl dezavantaja. Faţa lui cenuşie era buhăită, şi numai culoarea vişinie a nasului, mare şi borcănat, înviora oarecum acest chip anost, fără a-l face însă cu nimic mai simpatic. Părul, încărunţit pe alocuri, nu cunoscuse decît rareori binefacerile pieptenului şi îi atîrna în dezordine peste frunte, pînă deasupra ochilor umezi şi sticloşi.

Totuşi ceva – nici eu nu ştiu ce anume – m-a făcut să-l ascult, în timp ce mi se adresa cu vocea lui hîrîită de alcoolic:

– Domnule, am aflat că sînteţi arheolog. Aş putea să vă povestesc o întîmplare interesantă. Nu... nu plecaţi, vă rog, ascultaţi-mă şi vă asigur că nu veţi regreta. N-am

nici o pretenţie. Dacă vă place istorioara mea, îmi daţi şi dumneavoastră… cît vă lasă inima. Dacă nu… Larry dădu din urneri.

Luînd tăcerea mea drept încuviinţare, adăugă repede:

– Numai că mie, când vorbesc, mi se cam usucă gîtlejul, aşa că înţelegeţi…

Am înţeles.

Peste cîteva minute eram instalaţi în faţa unei mese mai retrase din barul hotelului, pe care chelnerul aşezase o sticlă mare de gin şi două pahare.

PARKER VORBEŞTE DESPRE UN ARHEOLOG CIUDAT ŞI DOUĂZECI DE LIRE CĂZUTE CA DIN CER

– Cu cîteva luni în urmă, şi-a început povestea Larry Parker, stăteam, ca şi acum, în faţa unei sticle cu gin, cu singura deosebire că… era ultima. (Aici Larry făcu o strîmbătură, închizînd şmechereşte un ochi, ceea ce voia să exprime, fără îndoială, convingerea că sticla de pe masă nu va împărtăşi aceeaşi soartă.)

Prin buzunare nu-mi sufla un vîntuleţ oarecare, ci un adevărat simun[1] mai cumplit decît cel care nimicise în vechime vestita armată a lui Cambyses, regele mezilor şi perşilor.

Dădeam tocmai un păhărel pe gît când lîngă mine a răsărit – naiba ştie cum şi de unde – un individ între două vîrste, să fi avut vreo patruzeci de ani, îmbrăcat după ultimul jurnal londonez. Fără să-mi ceară voie, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. M-a studiat multă vreme cu ochii săi cenuşii şi reci, de parcă ar fi vrut să-mi ghicească gîndurile.

Neplăcută privire avea. De copoi; şi acum mi-o amintesc.

1 Vînt fierbinte al deşertului saharian

După ce s-a săturat, în sfîrşit, să mă tot purice, a murmurat printre dinţi:

– Dumneata eşti Larry Parker, nu? Şi a continuat, fără să aştepte vreun răspuns: englez, 38 de ani, fără familie, alcoolic, condamnat de două ori pentru escrocherie şi o dată pentru abuz de încredere.

Apoi a adăugat, ridicînd glasul:

– Te angajez ca însoţitor. 20 de lire, plus întreţinere completă. Cît n-ai cîştigat de cînd te-ai născut! Îţi cer doar să execuţi întocmai ordinele mele şi să fii tăcut ca mormîntul. Asta-i tot!

Te prezinţi mîine dimineaţă! Înţeles?

A scos din buzunar o carte de vizită şi a trîntit-o pe masă, împreună cu o bancnotă de o liră. Totul durase doar cîteva secunde. Nici nu mă dezmeticisem bine, şi interlocutorul meu dispăruse pe uşa barului. La început am crezut că visasem că ginul îmi provocase, ca în alte dăţi, vreo halucinaţie. Mi-am aruncat însă privirea pe masă şi am zărit hîrtia de o liră şi dreptunghiul alb de carton, cu cuvintele:

W. T. VAN DRUTTEN
arheolog
HOTEL „LUXOR”
Cairo

Aceasta a fost prima mea întîlnire cu arheologul acela ţicnit, conchise Larry, golindu-şi paharul.

Dacă ştiam ce mă aşteaptă, aş fi renunţat poate la cele 20 de lire. Dar, vedeţi, aşa-i omul sărac; cînd îi cade ca din senin cîte un chilipir, nu mai judecă, ci spune doar bogdaproste!

Pe scurf, l-am căutat a doua zi la, "Luxor". Era gata de plecare în faţa unui Jeep încărcat cu lăzi şi cufere. Purta pantaloni de călărie, jambiere de piele, cămaşă kaki şi o

cască colonială. Părea nervos fiindcă întîrziasem, dar nu mi-a reproşat nimic. Fără să scoată o vorbă, mi-a făcut semn să mă urc repede şi s-a aşezat îa volan.

Apoi am pornit.

În viaţa mea n-am pomenit o asemenea viteză. Parcă era dracul împieliţat! Nici nu ştiu cînd am ieşit din oraş şi cînd am pătruns în deşert. Îmi spuneam mereu că acest om trebuie să fie un as al curselor automobilistice. Prea se simţea în largul său la volan, văzînd cum apar şi cum rămîn în urmă obiectele de la marginea drumului. Iar cînd băga maşina într-un viraj, mă făcea să-mi acopăr ochii cu palmele.

Ceasurile treceau unul după altul. Nici un popas. Tăcea tot timpul şi continua să mîne maşina de parcă necuratul s-ar fi aflat pe urmele lui.

Ne-am oprii abia seara. Mi-a aruncat, în silă parcă, o conservă, cîţiva pesmeţi şi o sticluţă cu whisky. Nădăjduiam că se va culca şi că vom dormi două-trei ceasuri. Nici gînd! A înghiţit cîteva îmbucături a aprins farurile şi a gonit mai departe, ca un apucat.

Dumnezeule! Deşi eram de atîtea ceasuri cu el, tot nu-mi revenisem încă din nedumerire. Şi nici nu aveam să-mi revin, căci în prezenţa lui Drutten, întîmplările cele mai obişnuite se desfăşurau într-un ritm fantastic, înnebunitor.

Nu mai puteam de oboseală. De cîteva ori am şi aţipit. Cînd mă trezeam, îl vedeam veghind neobosit la volan de parcă osteneala, somnul nu s-ar lipi de el.

Ştiţi cînd ne-am oprit pentru a doua oară? Abia spre amiaza zilei următoare!

În dreapta noastră se înălţau nişte ruine.

Pe acest loc existase, fără îndoială, cîndva o construcţie monumentală. Puteai recunoaşte uşor rămăşiţele unor hypostyle[2] cu pereţii din calcar fin de

2 Încăpere largă sprijinita pe coloane

coloare albă, acoperiţi cu basoreliefuri, pilaştri şi colonade din gresie roşie, curţi interioare, obeliscuri. Erau atât de vechi, încît era greu să te dumireşti ce fuseseră pe vremuri: temple, monumente sau locuinţele unor demnitari.

Arheologul meu m-a pus să scot din maşină diferite scule, cîţiva drugi de oţel, cazmale, lopeţi. A cercetat îndelung un plan pe care-l ţinuse într-un porthart şi am remarcat că mîna-i tremura. După ce a făcut apoi de cîteva ori înconjurul ruinelor, s-a oprit în cele din urmă în faţa unui bloc de bazalt, care să tot fi cîntărit vreo 200—300 kg. L-a cercetat cu migală din toate părţile, folosindu-se până şi de o lupă. Pentru prima oara de cînd îl cunoşteam, pe chipul lui a apărut o licărire de satisfacţie, aş putea spune chiar de triumf.

– Haidem. Larry, ia răngile, lopeţile şi să ne punem pe treabă.

Nu mai puteam de oboseală. Voiam să-l rog să-mi dea un scurt răgaz. N-am îndrăznit însă s-o fac, căci o privire tăioasă (îmi ghicise probabil intenţia) mi-a îngheţat sîngele în vine. Îl credeam capabil de orice, aşa că nu voiam să mă pun rău cu el în această pustietate.

Am început prin a da la o parte nisipul. Van Drutten muncea alături de mine, ca un bezmetic. Din cînd în cînd mă zorea, înjurîndu-mă.

Seara, blocul de piatră era dezgolit pînă la bază.

Speram că-mi va îngădui cîteva clipe de răgaz, ca să-mi şterg năduşeala şi să mă mai întremez cu o duşcă. Nici gînd! Mi-a poruncit să introduc răngile ca să urnim piatra din loc.

N-a fost uşor. Ne-am căznit cîteva ore. Mie-mi plesnea capul, vinele mi se umflaseră şi se îngroşaseră ca nişte odgoane. El însă nici nu părea să simtă efortul. Cu dinţii încleştaţi, făcea încercare după încercare, încordat ca un armăsar.

În cele din urmă, blocul a cedat. Lunecînd pe rolele pe care le potrivisem sub el şi împins de noi, s-a dat la o parte. În faţa noastră a apărut intrarea unui gang subteran, astupat aproape în întregime de nisip.

L-am privit pe Drutten dintr-o parte. În ciuda caniculei, era palid şi numai ochii, ochii lui de gheaţă, îi licăreau straniu.

Ne-am apropiat şi, după ce ne-am obişnuit cu întunericul, am deosebit pereţii din plăci de gresie. La un moment dat, i-am simţit privirile îndreptate asupra mea.

– Mii de draci, Larry, a şuierat el. Nu sta degeaba! Pune mîna pe lopată, că de-aia te plătesc!

Şi ne-am apucat să scoatem nisipul din gang.

Abia după vreo şase ore de lucru, în care pot să vă mărturisesc cinstit că el a muncit mai mult decît mine, s-a convins că e timpul să ne odihnim.

Asta s-a întîmplat cam aşa: eu abia mai făceam automat cîte o mişcare dezordonată şi mă luptam să-mi ţin deschişi ochii cînd am auzit deodată în spatele meu glasul lui van Drutten:

– Gata, că nu mai eşti bun de nimic. Acum o îmbucătură-două cîteva ore de somn şi iar la treabă!

Ce să mai mănînc! De asta-mi ardea mie? Eram fericit că pot să mă culc, şi puţine minute mai tîrziu dormeam buştean.

În zori m-a sculat zgîlţîindu-mă:

– N-avem timp de pierdut, haide!

Patru zile la rând am lucrat de la răsăritul soarelui şi pînă noaptea tîrziu, cînd picam de oboseală şi de somn.

Pentru mine era de neînţeles de unde avea Drutten o asemenea energie supraomenească. Cînd mie îmi cădea unealta din mînă şi mi se lipeau pleoapele, el părea proaspăt, ca după o odihnă îndelungată.

DIN ARHIVA DIPLOMATICĂ A LUI AMENOPHIS AL IV-LEA

Larry s-a uitat lung la mine, ca pentru a măsura efectul celor istorisite, apoi a continuat:

– După o săptămînă, suferinţele mele au luat, în fine, sfîrşit. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Desfundasem vreo douăzeci de metri din coridorul subteran, cînd dădurăm de o placă de piatră acoperită cu hieroglife. Van Drutten le studia, le compara cu inscripţii din cărţile pe care le adusese cu el şi, în cele din urmă, cu un ciocan mic, de o formă neobişnuită, se apucă să ciocănească lespedea centimetru cu centimetru. Eu îi luminam cu lampa electrică şi mă minunam de stăruinţa lui, de ardoarea cu care lucra.

Într-un tîrziu, mi-am dat seama că găsise un mecanism ascuns, în timp ce pipăia ornamentele încîlcite, dăltuite în piatră, se auzi un scrîşnet înăbuşit. Lespedea începu să se învîrtească în jurul unei axe, şi descoperi o nouă intrare scundă şi îngustă.

Ca scos din minţi, Drutten îmi smulse lampa din mînă şi se năpusti înăuntru.

L-am urmat şovăind. Mă treceau fiorii şi tremuram, dar curiozitatea era mai puternică decît frica. Am coborît cîteva zeci de trepte şi ne-am trezit într-o hrubă de formă ovală, al cărei tavan se sprijinea pe coloane groase, acoperite cu ornamente complicate.

De-a lungul pereţilor se înşirau zeci de stive alcătuite din plăci dreptunghiulare, aşezate cu migală una peste alta.

Am izbutit să le privesc de aproape. Erau din lut uscat la soare. Le acoperea o scriere ciudată, care – atîta lucru ştiam şi eu – nu semăna defel cu hieroglifele egiptene.

Van Drutten devenise de nerecunoscut. Din individul rece şi stăpîn pe sine nu mai rămăsese nimic. Obrajii îi ardeau acum ca aprinşi de febră.

Desfăcu larg braţele, voind parcă să cuprindă plăcile.

Era un gest prea grăitor ca să nu-i pricep semnificaţia. Considera toate acestea ale lui. Numai ale lui. O comoară nepreţuită, o comoară pe care o descoperise şi pe care nu voia cu nici un preţ s-o scape din mînă.

Cu cîteva cuvinte aspre, repezite, îmi porunci să părăsesc încăperea. M-am prefăcut că-i dau ascultare, dar m-am oprit în gang, la cîţiva paşi de intrare.

Îi urmăream din umbră fiecare mişcare, fără să fiu văzut.

Van Drutten ridicase una din plăcile galbene şi o ţinea acum în mîini ca pe un giuvaer fragil, de care ţi-e mereu teamă să nu se spargă. Îl auzeam murmurînd cu glasul aproape stins de emoţie:

– Da, e limpede, limpede dincolo de orice dubiu… Amenophis al IV-lea, dintr-a XVIII-a dinastie… Te voi cunoaşte acum ca pe nimeni altul, zeu şi rege! Arhiva ta a căzut în mîinile mele… Peste prăpastia celor 3.500 de ani am aruncat o punte… Eu, arheologul van Drutten… sînt prima făptură omenească care scoate la lumină aceste tablete… primul căruia i se dezvăluie tainele unor vremuri îngropate în negurile misterioase ale trecutului…

Un timp n-am mai înţeles ce spunea. Murmura încet, descifrînd probabil textul. Pe urmă am prins iar câte ceva, bineînţeles fraze disparate:

– Am bănuit eu asta: documentele nu sînt scrise cu hieroglife, ci cu alfabetul cuneiform… interesant, foarte interesant… da, sînt redactate în limba diplomatică folosită în timpul hegemoniei Egiptului în Asia şi în insulele din Mediterana.

Îl văzui punînd tableta jos. Ridică o alta şi iarăşi alta. La un moment dat îl auzii şoptind:

– Vocabularul! Ce noroc neaşteptat, ce întîmplare fericită!… Nici nu mă aşteptam la aşa ceva…

M-am mai apropiat puţin şi am putut vedea că ţine în mînă o plăcuţă împărţită de linii verticale în trei coloane.

Şi iar am reuşit să desluşesc cîteva fraze, pe care van Drutten le rostea cu o ardoare ce mi se părea de neînţeles:

– Acesta-i cifrul, cheia scrierii. Ideograma... şi alături... transcrierea în echivalentele silabice ale dialectului semitico-babilonian... iar în rubrica a treia, transpunerea acestor semne în sumeriană, limba originară babiloniană... Doamne, ce noroc!

Pînă la urmă nu-mi mai puteam stăpîni curiozitatea. Pretextînd că nu izbutesc să găsesc nişte cărţi pe care mi le ceruse mai înainte, l-am făcut să iasă din subterană, iar eu m-am folosit de acest răstimp ca să-mi vîr nasul printre tabletele lui. Lîngă placa împărţită în trei coloane am găsit un text tradus de van Drutten. Era, desigur, acela al inscripţiei de la începutul vocabularului. Suna cam aşa:

„Alcătuit din ordinul lui Amenophis al IV-lea, stăpînul Scării Levantului[3], spre a fi folosit în corespondenţa cu khazanii[4] oraşelor cucerite”. Traducerea era în olandeză, limbă pe care arheologul meu nu ştia că o cunosc.

Între timp, Van Drutten s-a întors şi, uitînd că mai înainte mă izgonise, a ridicat o altă placă, dîndu-mi lampa ca să-i luminez. Se apucă s-o descifreze cu ajutorul mai multor tablete-vocabular şi al unor tratate pe care şi le adusese de sus, din maşină.

Treaba mergea anevoie. Zăbovea ceasuri întregi pînă ce desluşea înţelesul unei fraze. După cîtva timp începu să aştearnă traducerea într-un carnet; eu citeam totul, privindu-i peste umăr. Am aflat astfel că arhiva fusese amenajată de Ra-Apii, scribul regal care avea sub ordinele sale pe Samas-niki, un babilonian învăţat, şi pe

---

3 Scara Levantului erau denumite oraşele Gaza, Ascalon, Tyr, Sidon etc.

4 Khazani se numea guvernatorul unei provincii, trimisul faraonului

un alt scrib egiptean, Tetu-nu, toţi trei sclavi ai regelui.

Din cînd în când, îmi aruncam privirile şi asupra tratatelor pe care van Drutten le deschidea şi le închidea la loc. Multă răbdare n-aveam eu să citesc cele scrise acolo, dar am reţinut că hieroglifele se dovediseră la un moment dat prea greoaie pentru a fi folosite în corespondenţa diplomatică, datorită figurilor destul de complicate de oameni, animale, plante şi obiecte care le alcătuiau. Scria acolo că încă din vremea cuceririi Siriei şi Mesopotamiei de către Sargon, regele din Akkad, scrierea babiloniană cursivă, cuneiformă, fusese de aceea introdusă în întreaga Asie.

Din clipa cînd descoperise tabletele diplomatice ale lui Amenophis, van Drutten nu mai părăsi arhiva subterană. Acolo mînca şi tot acolo îşi îngăduia cîteva ore scurte de odihnă, dormind pe salteaua de cauciuc pe care i-o adusesem de sus.

Cîteodată îl auzeam vorbind în somn. Se mustra parcă singur cu cuvinte de felul acestora:

– Răbdare, Willem, răbdare! O vei găsi pînă la urmă.

Ce căuta oare?

Uneori, când dădea peste o tabletă anumită, îl vedeam bine dispus, dar de obicei trăia într-o încordare de parcă s-ar fi aşteptat ca cine ştie ce cataclism să se dezlănţuie dintr-un moment într-altul.

Eu îi mulţumeam în gînd bătrînului lup de mare care mă luase în călătoria spre Jawa, unde învăţasem olandeza, căci în felul acesta mai puteam să trag cu ochiul la câte o filă din carnetul patronului. Unele tablete aveau un conţinut ciudat, bombastic şi slugarnic pînă la limitele ridicolului. De pildă aceasta:

„Regele şi stăpînul meu, zeul meu, soarele meu, iată ce am să-ţi spun:

Eu, khazani al oraşului Tyr, servitorul tău, colbul picioarelor tale, pămîntul care e fericit să-l calci, scîndura

scaunului tău, sandala piciorului tău, potcoava calului tău, mă rostogoleşte de şapte ori pe pîntece şi pe spate în praful de sub picioarele tale, stăpînul meu, soare mîndru al cerului. Sînt servitorul regelui, cîinele casei sale şi păzesc toată ţara Tyrului pentru regele şi stăpînul meu.

Prea plecat îţi aduc la cunoştinţă că am strîns dări întreite faţă de poruncile tale de la netrebnicii tăi supuşi; ei sînt prea fericiţi că pot să-şi aducă astfel obolul întru sporirea averii şi gloriei tale..."

Aveam impresia că van Drutten nu aflase încă ceea ce căuta.

Bucuria primelor zile se prefăcea treptat în dezamăgire. Arheologul devenea din ce în ce mai abătut, uneori chiar mînios.

La un moment dat, mi-a surprins privirea care urmărea cu aviditate rîndurile unei pagini din carnetul lui. Am căutat să previn catastrofa, exclamînd cu prezenţă de spirit:

– Măcar dac-aţi scrie aici în engleză, să pot şi eu înţelege ceva din toate chinezăriile astea.

S-a uitat la mine lung şi neîncrezător şi a spus:

– Nici nu trebuie să înţelegi, Larry! Altfel ai putea avea neplăceri.

Cu cât trecea timpul, van Drutten era mai sumbru. La fiecare tabletă descifrată îl auzeam oftînd:

– Iarăşi nimic! Blestemată să fie! Nici aici nu e pomenită...

Plăcile de lut, a căror descifrare se isprăvise, se înălţau în patru stive mari. Mai rămăseseră doar cîteva tablete. Cu chipul întunecat, cu ochii rătăciţi, van Drutten îmi spuse într-un rînd:

– Ani nesfîrşiţi de trudă, de căutări, de studii. Şi acum nimic, nimic decît aceste inscripţii prosteşti. Ştii tu, Larry, ce înseamnă asta pentru mine? Un glonţ în tîmplă... Dar

degeaba-ţi spun astfel de lucruri, că nu-s de nasul tău…

Trecuseră două săptămîni de la plecarea noastră din Cairo. Van Drutten luase tocmai în cercetare una dintre ultimele tablete, cînd observai pe chipul lui o transformare uluitoare. Subit trăsăturile i se înseninară, şi ochii căpătară din nou acel luciu metalic pe care-l cunoşteam atît de bine. S-a pus pe lucru ca un apucat.-

O zi şi o noapte a lucrat la descifrarea ei şi a încă trei tablete, fără să mănînce, fără să doarmă. Cînd i-am răsfoit mai tîrziu, în timpul somnului, carnetul, noile file scrise începeau cu următoarea însemnare:

„… Poate că nu e totul pierdut. Cum aş fi putut să mă înşel? În aceste patru tablete e vorba de comoara lui Setmempsis, a vestitului prinţ Semempsis din Busiris! Mi-am aruncat privirile asupra lor şi, din puţinele lucruri descifrate de la prima citire, îmi dau seama că trebuie să fie vorba de istorisirea vieţii lui Semempsis, cuceritorul temerar care a străbătut mări şi ţări.

Semnele vorbesc de plecarea prinţului din Egipt, de rătăcirile lui prin oraşele Asiei Mici, prin pustiurile fierbinţi, de-a curmezişul întinsurilor Mediteranei, pînă în bogata insulă Creta, unde şi-a găsit odihna de veci.

Acolo trebuie să se afle acum cea mai nepreţuită comoară care a existat vreodată pe pămînt!

Ce minunat e descrisă avuţia prinţului Semempsis! «El nu avea numai aur şi argint, perle, fildeş şi nestemate, ci ceva mult mai preţios. Un lucru care-ţi dă putere asupra lumii întregi, care te face adevăratul ei stăpîn». Aceste însemnări coincid cu indicaţiile cuprinse în papyrusul descoperit de mine cu ani în urmă lîngă Giseh.

Şi acum la treabă. Am nevoie de o traducere în care nici un cuvînt să nu rămînă nedesluşit…"

După aceea, în carnet urmau cîteva pagini aşternute cu un scris foarte mărunt, de bună-seamă traducerea tabletelor. Voiam să mă apuc de lectura lor, curios de ce-

o să mai aflu, cînd deodată van Drutten a tresărit în somn. M-am strecurat repede afară, de teamă să nu se trezească. A doua zi n-am mai găsit carnetul, aşa c-am rămas cu cititul la mijloc…

– Ce mai, strădaniile mele de pînă acum au fost zadarnice! mi-a zis după cîtva timp van Drutten. Şi din felul cum o spunea îmi dădeam seama că gîndeşte cu totul altfel. M-am lecuit! Nu zic, pentru ştiinţă aceste tablete constituie un adevărat tezaur, dar eu căutam altceva, cu totul altceva… Gata, Larry, strîngem totul şi ne întoarcem la Cairo!

Din glas, ca şi din priviri, îi răzbătea o bucurie ascunsă.

Înveli cîteva tablete în vată şi le puse într-o cutie de metal.

Eu am adunat uneltele, am demontat cortul, am făcut toate pregătirile de plecare.

Cînd am coborît pentru ultima dată în arhiva subterană, am zărit iar carnetul cu traducerile. Van Drutten mi-a observat privirea şi – ştiu eu – poate c-a înţeles gîndul meu sau poate că şi-a închipuit că vreau să i-l fur. Cred că în clipa aceea i-a străfulgerat prin minte să mă ucidă. De aceea m-am şi grăbit să ies din subterană.

Pe tot drumul pînă la Cairo, de teamă, n-am închis ochii. Ajunsesem aproape de ţintă, cînd la o cotitură a şoselei, van Drutten a făcut un viraj brusc, nejustificat de nici un obstacol, aşa încît era- cît p-aci să fiu azvîrlit din maşină şi să-mi zdrobesc ţeasta de stînci.

Sînt sigur că a făcut-o ca să scape de mine.

Larry Parker mai trase o duşcă şi, după o scurtă pauză, continuă, parcă nemulţumit că ajunsese la capătul istorisirii sale.

La Cairo, Drutten mi-a plătit 40 de lire în loc de 20, cît îmi făgăduise, şi de atunci n-am mai dat ochi cu el.

Banii i-am făcut repede praf. Am rămas cu amintirea, adică cu această istorioară pe care v-am povestit-o. Nu-i

aşa că-i de soi?

Îşi umplu o ultimă dată paharul şi-l dete pe gît.

I-am întins cîteva bancnote. Le-a vîrît zîmbind în buzunar şi, mulţumindu-mi cu exuberanţă, s-a ridicat greoi. L-am urmărit prin fereastra hotelului, în timp ce se depărta. A intrat de-a dreptul într-o tavernă aflată la colţul străzii.

Povestea lui Larry Parker mi s-a părut destul de banală. Chiar dacă n-ar fi fost o simplă născocire a unui arheolog ratat, menită să stoarcă bani turiştilor, tot n-ar fi cîştigat prea mult în intensitate dramatică.

Căci astăzi, cînd îmi reamintesc toate aceste întîmplări, înclin spre a crede că făcuse un an-doi de arheologie sau că însoţise cîteva expediţii egiptologice.

Auzisem în călătoriile mele atîtea întîmplări fantastice, încît legenda unei comori, oricît de fabuloasă ar îi fost ea, nu-mi părea deloc senzaţională şi nici măcar interesantă…

VAN DRUTTEN ISTORISEŞTE CUM A GĂSIT SARCOFAGUL TRANDAFIRIU

Îngrozitoare sînt drumurile în Creta! Jeep-ul, de-abia ieşit dintr-o groapă, se afundă în alta şi roţile prind să se învîrtească în gol.

Mărturisesc că ieri, cînd am debarcat din vapor la Kandia – cel de-al doilea oraş, ca mărime, al Cretei –, aveam simţămîntul că am coborît pe un pămînt sfînt pentru arheologi. Spre ruşinea mea eu, Willem Thorn van Drutten, n-am mai vizitat această insulă muntoasă plină de comori ale antichităţii.

Oraşul Kandia nu e altul decît vechiul Heracleion, odinioară port al strălucitei capitale a Cretei. Cîţi cuceritori nu au trecut pe aici: greci, romani, sarasini, bizantini, veneţieni, turci, toţi şi-au imortalizat glorioasele

stăpîniri, durînd palate, temple şi monumente, creînd nenumărate opere de artă.

În această insulă şi-a dobîndit faima Evans, arheologul englez care a dezgropat la Cnosos, în valea fluviului Kairatos, un imens şi somptuos palat, datînd din cel de-al doilea mileniu înaintea erei noastre, din vremea cînd imperiul Minos era atotputernic. La Hagia Triada, la Eleia, la Faistos şi în atîtea locuri, alţi cercetători au scos la iveală urmele strălucitei civilizaţii ale acestei insule, în care astăzi nu există decît pietre, praf, şosele mizerabile şi oameni îngrozitor de săraci.

De aceea simţămîntul de veneraţie n-a durat prea mult. Mai exact, a ţinut pînă ce am început să trec prin străduţele înguste şi murdare ale acestui orăşel tipic oriental.

A trebuit să petrec noaptea într-unul din cele mai groaznice hoteluri din cîte am cunoscut pînă acum şi care îmi fusese recomandat ca fiind cel mai bun din oraş. Cearşafuri jegoase, perne rupte, insecte... A doua zi, în zori, am fost fericit s-o şterg cu Jeep-ul.

Pe drum am încercat să accelerez, dar aici aşa ceva nu este cu putinţă. De cîteva ori era să mă rostogolesc în şanţ. Ar fi prea stupid ca acum, cînd sînt la doi paşi de marea descoperire, un accident să pună capăt năzuinţelor mele.

Şoseaua ducea spre răsărit, prin cîmpia care se întinde de-a lungul coastei. Era cald, o căldură înăbuşitoare, insuportabilă. Am trecut peste cîteva pîraie care coborau dinspre munţii Sudului şi se vărsau în Marea Egee. Vegetaţia lipsea aproape cu desăvîrşire: cîţiva măslini sălbatici, din loc în loc palmieri pitici şi tufişuri de lauri şi mirt.

După ce am trecut de Chersoniso, am apucat-o în direcţia sud-est spre interiorul insulei. Peisajul devenea deluros, iar drumul din ce în ce mai anevoios. Uneori mă

temeam că va trebui să fac cale întoarsă.

Dar iată-mă la Makho, ultima localitate mai importantă în drum spre ţinta mea. Am oprit maşina şi mi-am cumpărat câte ceva de-ale gurii. Un negustor m-a întrebat mirat cum de mă hotărăsc să plec acum, căci peste vreo două ore se înserează. Am râs. Ca şi când noaptea cea mai întunecoasă şi plină de primejdie ar fi în stare să mă oprească să ajung cu un ceas mai devreme…

Nu mai pot pierde nici o clipă!

Maşina urcă şi mai anevoios. Şoseaua nici nu mai există pe aici, ci doar un fel de drum pe care abia dacă poţi străbate 6—7 kilometri pe oră. Din cînd în cînd sînt nevoit să cobor şi să înlătur stînci prăvălite pe care nu le pot ocoli.

Am trecut şi de ultimul sat aflat cu 12 kilometri la sud de vîrful muntelui Sasihti, unul dintre cele trei masive ale insulei. Copii zdrenţăroşi mi-au înconjurat maşina ca pe un animal exotic şi de-abia am putut să-i gonesc.

De aici o iau spre nord. Indicaţiile de care dispun sînt precise. Jeep-ul coboară cuminte în albia secată a unei ape şi apoi începe să urce din nou. Se lasă seara şi o dată cu ea răcoarea mult aşteptată. Aprind farurile. După hartă, mai am cel mult un kilometru. Iată-mă la bucla rîului în formă de S. Urc povîrnişul din dreapta şi, cerînd motorului tot ce poate da, mai înaintez încă o sută de metri.

Unde să fie? Mă dau jos şi privesc în jurul meu. Consult iar şi iar harta şi schiţele…

S-a făcut nouă! Lumina lanternei mele saltă peste ierburi gălbejite, peste tufişuri cu forme stranii şi umbre misterioase. Să mă fi înşelat?

În sfîrşit!

Conul argintiu a dezvăluit conturul unei stînci pe peretele căreia recunosc semnul distinctiv: doar cei ce

cunoaşte taina remarcă în partea de sus urmele unui basorelief care reprezintă chipul zeului egiptean Thot, deasupra căruia străjuieşte soarele. Numărul razelor şi lungimea lor mi-au dat cheia încă de cînd le-am văzut pentru prima dată pe schiţa unui turist german care le-a desenat în carnetul său ca pe o simplă curiozitate.

Vremea a distrus în mare parte basorelieful dăltuit cu milenii în urmă în stîncă, aşa că e greu să-l distingi. Dar pentru un ochi experimentat, obişnuit cu reconstituirile, nici un dubiu nu este cu putinţă.

Ştiu ce am de făcut. Razele mi-au arătat drumul. Trebuie să ocolesc stînca, şi acolo…

În sfîrşit! Iată groapa; bolovanul din dreptul ei e uşor de dat la o parte… Aşa… Şi acum trebuie să mă tîrăsc pe brînci pentru a pătrunde înăuntru. Fie!

…Mîinile-mi sînt pline de noroi, costumul mînjit ca vai de lume. Mă strecor de-a buşelea tot mai departe, pătrund tot mai adînc în stîncă…

Dar dacă între timp sarcofagul prinţului Semeosie a fost acoperit de fărîmituri de piatră, dacă acestea s-au întărit? În acest caz, voi aduce perforatorul. O să muncesc o zi, două, şapte – cât va fi nevoie.

Deodată nu mai simt deasupra capului meu tavanul stîncos. Pot să mă ridic.

Raza lanternei mele îmi dezvăluie o grotă.

Iată sarcofagul de marmură trandafirie, un sarcofag imens acoperit de sculpturi.

Simt că mă cuprinde ameţeala. Oare în cavoul acesta sinistru există o forţă magică? Nu, emoţia mea e de vină. Sîngele îmi năvăleşte în cap. Mi-e cald, foarte cald. Îmi vine să rostesc o rugăciune…

– Eu, Willem Thorn van Drutten, umil pămîntean, îţi mulţumesc Amenophis al IV-lea, fiu al lui Amenophis al III-lea şi al reginei Tii, pentru tot ce ai făptuit. Tabletele acelea care, cu 3.500 de ani în urmă, au fost depuse în

încăperea subterană a palatului regal din Kutaton, în arhiva pe care am descoperit-o în deşertul Egiptului, m-au pus pe calea cea bună, m-au adus aici. Acum, peste cîteva clipe, comoara prinţului din Busiris va fi în mîinile mele! Îţi mulţumesc, rege darnic, peste milenii…

Am introdus dalta. Capacul greu se ridică un pic, apoi mai mult. Acum un ultim efort şi… lanterna! Repede lanterna!…

Îngrozitor! De necrezut!

Gol! Absolut gol! Înăuntru trebuia să se găsească un alt sarcofag, de marmură verde.

Dar unde e? Cine l-a luat? Cine l-a furat împreună cu comoara mea? Unde a fost dus? Unde?

Calvarul nu s-a sfîrşit! Din nou va trebui să caut, să caut, să caut!

CELLA ÎŞI VARSĂ FOCUL SAU ARTA DE A MÎNCA UN GRAPE-FRUIT

Am auzit spunîndu-se că inima femeii e o taină de nepătruns, că sufletul ei este un labirint în care te pierzi. Aşa să fie? Eu, de pildă, sînt cu totul altfel. Cînd simt ceva, o ştiu toţi din jur, de obicei chiar din gura mea.

Lui Silviu, în schimb, i se potriveşte de minune această caracterizare. Iar eu mă tot străduiesc, fără succes, să-l înţeleg şi să-mi explic, într-un fel sau altul, comportarea lui.

De o săptămînă sînt cu el la Predeal. Mărturisesc că mi-am închipuit cu totul altfel această vacanţă. Nădăjduiam că ne vom apropia unul de celălalt, că ne vom cunoaşte mai bine.

Cînd colo…

Citeşte ore în şir şi cînd îi amintesc că sînt şi eu pe lume, tresare, se fîstîceşte, roşeşte ca un şcolar, apoi îmi cere iertare. După un sfert de ceas iar îl văd pe domnul

conferenţiar cu nasul în tomurile lui, la care pare să ţină cu mult mai mult decît la mine (a venit cu două geamantane pline!). Mi-am adus şi eu cîteva cărţi de literatură şi o istorie a muzicii. Cîteva ore mi le consacru în fiecare zi lecturii… Dar vreau să fac şi altceva decît să citesc. De aceea sînt doar în concediu.

Uneori se întîmplă să ne plimbăm prin pădure, braţ la braţ, ca doi îndrăgostiţi adevăraţi. Dar Silviu nu-mi vorbeşte de cerul înstelat, de mireasma florilor din livezi, de brazii zvelţi, de farmecul tainic al nopţii sau, dacă o face, o face în treacăt şi… cu o naivitate dezarmantă. Cîteodată am impresia că nici nu vede ceea ce-l înconjoară.

Mie mi-e dat să aud mereu poveşti despre faraonul Narmer, despre tableta prehelenică de la Cnosos, despre şoimul care-l reprezintă pe zeul Horus şi despre un răboj găsit de curînd într-o peşteră din Pirinei. Şi dacă ar şti măcar să vorbească despre toate acestea într-un limbaj accesibil! De obicei uită însă că nu are alături de el un specialist şi îi dă drumul ca într-o comunicare ţinută la un institut ştiinţific. Îmi aduc aminte că într-o dimineaţă mi-a vortit mai bine de două ore despre evoluţia unui hieroglif, înţelesurile lui în diferite contexte şi problemele de traducere pe care le ridică.

Ne-am cunoscut acum un an, cînd s-a reîntors dintr-o călătorie de studii în Egipt. Îmi aduc aminte de o întîmplare, petrecută chiar în ziua cînd ne-am văzut pentru prima dată. Îi fusesem prezentată după un concert pe care l-am dat la Casa oamenilor de ştiinţă. În timp ce vorbea cu mine, doi studenţi s-au apropiat de el şi, scuzându-se că-l tulbură, i-au cerut unele lămuriri despre un examen apropiat. Prietenos, cu o bunăvoinţă care anula distanţa ce se creează deseori între cadrele didactice şi studenţi, le-a dat toate îndrumările necesare, încurajîndu-i şi adăugînd o mulţime de sfaturi privitoare

la materialele de consultat. Am înţeles atunci că face parte din acea familie a oamenilor generoşi, dar modeşti, care dau fără să ceară, pentru a mulţumi pe ceilalţi şi a le fi de folos. Acest lucru mi-a plăcut nespus de mult.

Nu pot uita nici prima impresie pe care mi-a făcut-o înfăţişarea lui. Silviu e înalt, puternic, cu părul negru, tăiat scurt şi ochii albaştri.

Curînd mi-am dat seama că nici eu nu-i sînt indiferentă.

Dar ce folos? Mă bucuram de fiecare dată cînd urma să ne vedem şi întotdeauna mă impresiona fineţea lui sufletească; ne întîlneam însă atît de rar, vorbeam atît de puţin despre noi!... Îmi spunea mereu că trece printr-o perioadă cînd munca ştiinţifică îl absoarbe mai mult ca oricînd, că este pe urmele unor descoperiri importante...

Dacă aş fi avut şi eu nevoie de sprijin în probleme arheologice, m-ar fi tratat poate în alt mod.

Am crezut că aici, la Predeal, va fi altfel...

Iluzie deşartă! Aici e şi mai rău.

Acum două zile – spre nenorocul meu – i-au fost trimise de la Bucureşti nişte cioburi găsite undeva, într-o peşteră din Dobrogea. Se pare că sînt în strînsă legătură cu preocupările lui din ultima vreme.

Ore întregi le priveşte, le-ntoarce pe o parte şi pe alta, le cercetează cu lupa, îşi ia notiţe, răsfoieşte mii de pagini de tratate, apoi iar se uită la ele de parcă nu le-ar cunoaşte îndeajuns.

Cred că nu voi mai putea îndura multă vreme situaţia asta stupidă! N-am venit la Predeal ca să mă plimb de una singură, să aştept mereu ca „dumnealui” să binevoiască a-şi coborî privirile asupra mea.

Dacă Silviu nu-şi schimbă purtarea, mă întorc la Bucureşti.

M-am săturat! Sînt prea tînără ca să mă resemnez. Într-o bună zi o să mă confunde cu biblioraftul de fişe. Vreau

ca, cel puţin în vacanţă, să şi rîd, să şi petrec, să mă şi amuz, pe scurt să nu fiu la cheremul toanelor unui şoarece de bibliotecă. Vacanţa mi-am ratat-o, dar viaţa, viaţa nu vreau să mi-o stric.

*

*   *

Ieri a apărut la hotelul nostru un străin. Un tip foarte interesant, spiritual, cu maniere alese. În registru s-a înscris Willem Thorn van Drutten, arheolog. Un confrate al lui Silviu deci.

Dar cîtă deosebire! Thorn nu e numai savant, ci şi un om care ştie să se poarte ca lumea.

*

*   *

Aseară, Thorn m-a invitat la dans. Eram singură la masă, căci Silviu nici n-a binevoit să coboare din cameră.

S-a apropiat, s-a prezentat şi mi-a cerut respectuos să-i acord tangoul. Bineînţeles că nu l-am refuzat. Toţi se uitau la noi, căci dansează cu adevărat minunat. N-am vorbit prea mult. El mi-a povestit doar câte ceva despre farmecul porturilor olandeze. A fost o seară foarte, foarte plăcută.

*

*   *

Ce ciudat om şi Silviu ăsta! N-a fost cîtuşi de puţin gelos cînd i-am povestit că ieri seară am dansat cu „trubadurul” meu. Dimpotrivă. S-a bucurat că am petrecut bine. Asta m-a scos şi mai rău din sărite.

Azi dimineaţă Thorn m-a aşteptat în hol. Mi-a cerut permisiunea să mă însoţească la plimbare. Ce era să fac? Am acceptat, mai ales că, îndată după micul dejun, Silviu îmi explicase că trebuie să se înapoieze în cameră pentru a lucra.

Au fost din nou cîteva ore plăcute.

Mi-a vorbit despre călătoriile lui. A umblat prin toată lumea. În ţara noastră a venit tocmai din Creta. Mi-a spus că vizita pe care o face e în legătură cu nişte cercetări arheologice, dar n-a făcut nici un fel de precizări. În locul lui, Silviu m-ar fi plictisit ore întregi cu fel de fel de detalii. Olandezul însă ştie să se poarte cu mult tact. Şi-a dat seama că subiectul nu mă pasionează şi că prefer să mi se vorbească despre fiordurile norvegiene, despre pitoreasca coastă a Dalmaţiei, despre muzeele Londrei şi ale Parisului, despre concerte şi expoziţii, despre viaţa de toate zilele şi obiceiurile unor oameni de pe alte meleaguri.

Cînd i-am spus că sînt pianistă, s-a arătat plăcut surprins. Mi-a vorbit de muzică cu multă competenţă, apoi mi-a destăinuit că în timpul lui liber, cîntă la vioara. În oraşul lui, la Haga, face parte dintr-un cvartet de amatori.

Şi lui Silviu îi place uneori să asculte cum cînt, dar n-are pic de cultură muzicală. Nu-l poate deosebi pe Mozart de Ravel.

Thorn mi-a cerut să-i vorbesc despre Silviu. A făcut-o, bineînţeles, cu multă discreţie. Ştie că sintem împreună. A citit cîteva studii publicate de Silviu intr-o revistă ştiinţifică germană şi mi-a spus că-l consideră un cercetător de valoare. Îl interesa să aîle cu ce se ocupă, la ce lucrează acum.

Cînd i-am mărturisit, roşind, că nu ştiu, mi s-a părut o clipă indispus. Dar, din politeţe, a abordat repede altă temă.

Am luat masa împreună. La desert am avut grape-fruit. L-am urmărit cum îl mănîncă. O adevărată artă! Îi desface coaja şi-l goleşte de miez cu o îndemînare de necrezut. E desigur un lucru mărunt, dar m-a impresionat plăcut.

Cînd mănîncă grape-fruit, lui Silviu i se prelinge zeama

peste bărbie, iar eu mă uit întotdeauna la dreapta şi la stînga să văd dacă nu l-a observat cineva.

SILVIU DIMA DESPRE HIEROGLIFELE DIN DOBROGEA ŞI DESPRE UN GRAV CONFLICT SENTIMENTAL

Pe zi ce trece îmi dau mai bine seama de importanţa capitală a descoperirii. Hieroglife pe un vas găsit în Dobrogea noastră!

Bănuielile mele se dovedesc pe deplin întemeiate. De altfel nu e prima surpriză pe care Dobrogea o face arheologilor.

Prea mult n-am izbutit să descifrez. Pare să fie vorba de un prinţ egiptean, care a străbătut mările în lung şi-n lat. Ce ciudată coincidenţă! Îmi aminteşte năstruşnica poveste a haimanalei din Cairo. Dar nu… nu se poate! În viaţă lucrurile nu se întîmplă aşa.

Va trebui să plec în Valea Carasului, să cotrobăiesc prin peştera aceea…

…Şi cu Cella ce mă fac? Sărmana fată, va fi tare necăjită. M-am purtat ca un nătărău, o recunosc. I-am stricat vacanţa. Nu m-am ocupat aproape deloc de ea, iar cînd eram împreună o tot băteam la cap cu problemele mele de arheologie. Îi tot ţineam lecţii nesfîrşite fără ca măcar să mă gîndesc cum trebuie să-i prezint lucrurile ca s-o intereseze şi pe ea. Are toată dreptatea să fie supărată şi sper ca în viitor să-mi răscumpăr greşeala…

Dar acum cred că mă va înţelege. Asemenea descoperiri nu se fac doar în fiecare zi… Poate voi izbuti s-o conving să vină cu mine. Ar fi minunat. Oricît de multe treburi aş avea, mă bucur totdeauna s-o ştiu lîngă mine şi nici în clipele cînd descifrez cele mai dificile texte nu uit că e pe-aproape.

*

*   *

Am vorbit cu Cella, deşi mai bine nu-i spuneam nimic. S-a dezlănţuit ca o furtună, vărsîndu-şi tot amarul.

17

N-o să uit multă vreme scena.

Am bătut la uşă şi am intrat nesigur în camera ei. Era îmbrăcată, gata de plecare. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am vorbit.

– Cella, ştii… s-a ivit o încurcătură, ceva neprevăzut. Îmi pare foarte rău, dar va trebui să-mi întrerup concediul şi să plec în Dobrogea. Este vorba de descoperiri importante, care mă obligă să fac cercetări la faţa locului…

Nu te uita aşa la mine! înţelege-mă: s-au găsit hieroglife egiptene într-o peşteră din Dobrogea. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Nişte ciobani au descoperit întîmplător un vas din lut ars, pe care erau pictate hieroglife. Lucrul coincide cu unele deducţii ale mele, bazate pe documentele studiate în Egipt… Din nefericire, mi s-au adus doar cîteva fragmente. N-am putut descifra toată inscripţia. Trebuie să găsesc neapărat elemente noi. De altfel am şi telefonat Ia Bucureşti. Vor veni şi cîţiva studenţi ca să mă ajute la săpături…

În timp ce vorbeam, vedeam cum trăsăturile Cellei se înăspresc în mod îngrijorător. Fruntea i se acoperise cu o roşeaţă de rău augur. Mototolea nervoasă o batistă între degete. Mi-a răspuns cu un calm silit, dar cu glasul fremătînd de supărare:

– Bine, Silviule. Pleacă! Nimeni în lume nu te poate opri şi nici n-are dreptul s-o facă… Îţi dai desigur seama că prezenţa ta nu s-a făcut prea mult simţită nici pînă acum.

– Credeam… că vei consimţi să mă însoţeşti, am bîiguit eu. Nici nu-ţi poţi imagina ce lucruri minunate s-ar mai putea găsi. Obiecte vechi de mii de ani, martore ale unor

întîmplări de care azi nimeni nu mai ştie nimic, dovezi ale unei înalte culturi pe meleagurile ţării noastre. Le-am descoperi împreună, Cella! Vrei?

Am avut deodată impresia că va izbucni în plîns. Gura îi fremăta ca unui copil şi ochii i-au căpătat strălucirea pe care o dau lacrimile cînd sînt gata să se reverse. Dar pe urmă mi-am dat seama că în fiinţa ei se produce o încordare care izgoneşte slăbiciunea. Cînd a început să vorbească, glasul îi devenise rece şi distant, iar pe faţă îi apăruse un zîmbet plin de o ironie amară.

– Mă uimeşti, Silviule, mă uimeşti prin lipsa ta de înţelegere. Nu-ţi ajunge că m-ai tîrît după tine la Predeal, pentru ca aici să te ocupi doar de cioburile şi de cărţile tale; mai ai pretenţia să mă cari în Dobrogea, ca să mă sufoc de căldură şi să mă tăvălesc în colbul fierbinte. Fac de bună seamă parte din bagajul tău…

Nu, dragul meu, du-te sănătos şi vezi-ţi de hieroglifele tale. Eu rămîn aici. Voi încerca să-mi petrec concediul mai plăcut decît pînă acum.

Fără să mă mai învrednicească cu o privire, mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre fereastră, invitîndu-mă astfel să părăsesc odaia.

Cînd am închis uşa, am simţit că în mine se frînge ceva. Mi-e teamă că Cella nu mă va putea înţelege niciodată…

Voi pleca singur, deşi… oh, Doamne, numai uşor nu-mi vine…

CELLA ARNĂUTU PRIMEŞTE O PROPUNERE „DEZINTERESATĂ"

…Silviu e plecat de două zile. Încerc să nu mă gîndesc la el… a avut doar o purtare revoltătoare. Mereu îmi apare în minte! Atunci cînd i-am întors spatele, am simţit parcă privirea lui nespus de tristă, de necăjită. Dacă s-ar

fi înfuriat măcar, dacă ar fi ţipat… I-aş fi răspuns şi eu vehement şi… ar fi fost mai bine. El e însă atît de blînd! Nu ştiu, dar uneori regret că nu m-am dus în Dobrogea.

Willem Thorn se ocupă tot timpul de mine. E atent, curtenitor, un cavaler desăvîrşit. Ştie întotdeauna să spună câte o istorioară interesantă la momentul potrivit, mi-a povestit lucruri pe care nu mi le-aş fi închipuit niciodată din viaţa animalelor, e la curent cu cele mai pasionante progrese ale ştiinţei şi tehnicii. Azi dimineaţă mi-a vorbit, de pildă, despre straniul paradox al lui Einstein…

Cîteodată îmi pare însă frămîntat, cuprins de o nelinişte de neînţeles.

De-abia azi i-am spus că Silviu nu mai e la Predeal. A tresărit şi în privire i-a apărut pentru cîteva clipe o răceală curioasă. Vestea nu l-a încântat deloc, deşi, după mine, firesc ar fi fost să-l bucure.

Am discutat apoi despre altceva.

Într-un tîrziu, Thorn a reluat vechiul subiect. Voia să afle motivul plecării pripite a lui Silviu şi locul spre care s-a îndreptat.

– S-a dus în Dobrogea, la cioburile lui. Am răspuns eu răutăcioasă, străduindu-mă totodată să par nepăsătoare.

– În Dobrogea? s-a mirat van Drutten. Au survenit oare acolo lucruri noi şi atît de importante, ca să merite o întrerupere a concediului?

– Asta a fost părerea lui Silviu. El susţine că prezenţa unor hieroglife egiptene pe teritoriul ţării noastre e ceva nemaipomenit…

M-am oprit, căci Thorn sărise ca muşcat de un şarpe. Cîteva clipe mi s-a părut că am în faţa mea cu totul alt om. Uitînd regulile bunei cuviinţe, m-a prins de umeri şi a strigat:

– Hieroglife egiptene? Ai spus hieroglife egiptene, domnişoară Cella?

Apoi, dintr-o dată, cu o vădită sforţare, şi-a învins această ieşire neaşteptată, redevenind calm şi politicos, aşa cum îl ştiam de la începutul cunoştinţei noastre. De ce o fi reacţionat aşa? Oare tuturor arheologilor alăturarea cuvintelor „hieroglife” şi „Dobrogea” le produce un asemenea reflex?

– Şi unde au fost găsite aceste hieroglife? a continuat el pe un ton schimbat, după o scurtă tăcere.

– În Valea Carasului. Dar… văd că vă interesează.

– Într-o anumită măsură, mi-a răspuns Thorn, devenit acum complet stăpîn pe sine. Şi din nou a îndreptat discuţia pe un alt făgaş.

Nu ştiu ce m-a îndemnat să-i încredinţez necazul meu, neînţelegerea dintre Silviu şi mine, dar am făcut-o. S-a arătat plin de compătimire şi dornic să mă ajute.

– Nu ştiu dacă aţi procedat bine, domnişoară. Poate că ar îi trebuit să vă daţi mai multă osteneală cu el. Oamenii de ştiinţă, tineri sau bătrîni, au firi ieşite din comun. Cercetările îi prind în mrejele lor şi astfel ajung să neglijeze pînă şi fiinţe la care ţin foarte mult.

Sfatul meu e să plecaţi la el şi să vă împăcaţi. Dacă e nevoie, sînt gata să vă însoţesc, pentru a vă pleda cauza.

L-am privit descumpănită. Această propunere venise din senin şi era oarecum lipsită de logică. Thorn Drutten mă cunoştea abia de cîteva zile, iar Silviu îi era cu totul străin.

A remarcat probabil surpriza pe care mi-o provocase şi a adăugat, zîmbind:

– Să nu vă închipuiţi că fac vreun sacrificiu părăsind Predealul. V-am spus doar că arheologia mă pasionează… şi dacă o să pot, pe deasupra, să contribui la împăcarea dumneavoastră, voi fi de două ori mulţumit.

La drept vorbind, Thorn m-a decepţionat de astă dată. Cu toate defectele lui, Silviu e cel puţin sincer.

*

*   *

Ce obosită sînt!

De peste nouă ore ne aflăm în maşina lui Thorn. De la Predeal la Bucureşti şi din capitală la Constanţa am mers aproape fără să ne oprim. După un scurt popas, am pornit-o pe şoseaua Constanţa-Tulcea.

Van Drutten vorbeşte mereu, dar nu despre vreun colţ îndepărtat al lumii, ci despre Dobrogea, acest „muzeu arheologic al antichităţii”, cum îl numeşte el. Capidava, Ienisala, Heracleea, Tomis şi atîtea alte cetăţi şi oraşe din vechime sînt evocate de însoţitorul meu. Acum, cînd aflu că au fost atît de apropiate de locurile pe unde trecem, mi se par destul de interesante.

Am străbătut o cîmpie vastă şi săracă în vegetaţie. De la Tîrguşor, însă, peisajul s-a schimbat cu desăvîrşire. Drumul coboară treptat într-o vale ai cărei pereţi abrupţi îţi amintesc de regiunile carpatice.

E Valea Carasului.

Nici nu mi-am închipuit că în Dobrogea voi întîlni astfel de privelişti! Dantelăria stîncilor calcaroase sfirtecate de sfredelul apei şi gurile negre ale peşterilor care se ivesc din loc în loc mă fac să uit cu totul de omul de lîngă mine...

Văd parcă coloanele războinicilor de altă dată trecînd pe lîngă firul apei, aşezîndu-se în poziţie de atac şi încleştîndu-se într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Aud zgomotele săbiilor care se încrucişează, ale săgeţilor care spintecă aerul.

Văd convoaiele bogate ale negustorilor purtîndu-şi prin vale poverile preţuite în galbeni grei şi îmi închipui năvala unei bande de tîlhari ascunşi în văgăunile de piatră.

O lume de pasiuni şi ambiţii se desfăşoară în faţa mea...

– Domnişoară Cella, domnişoară Cella! Trezeşte-te, ajungem îndată…

Vocea lui Thorn sună strident. Aţipisem. M-am trezit cu o vîjîială cumplită în urechi, dar legănată de imaginile pe care singură mi le făurisem.

Cît mai trebuie să aştept pînă să-l revăd, în sfîrşit, pe nesuferitul ăla de Silviu? Van Drutten spune că cel mult o jumătate de oră.

I-o fi şi lui Silviu dor de mine?

Vreau să-i spun de la bun început ce cred despre cele întîmplate între noi. Îl cunosc prea bine ca să-mi fie teamă că va face pe supăratul.

Acum ştiu că fiecare dintre noi îşi are partea lui de vină. Ştiu de asemenea cît de mult îl iubesc…

SILVIU DIMA DESCIFREAZĂ SCRISOAREA LUI CORCYNOS DIN HERACLEION ŞI PRIMEŞTE O VIZITĂ NEAŞTEPTATĂ

Băieţii nu au sosit încă, vor mai întîrzia trei-patru zile. N-am avut răbdare să-i aştept. M-am apucat de săpături, ajutat de cîţiva ţărani din partea locului.

Descoperirea acestei peşteri a fost un adevărat miracol.

Se află pe versantul vestic al unei stînci, într-un loc aproape inaccesibil. Au găsit-o nişte ciobani plecaţi în căutarea unui berbec rătăcit. Acum s-au săpat trepte, s-au întins funii şi pietrăria dislocată poale fi transportată cu tărgile.

La început n-am dat decât de un vas care, ciudat lucru, pare să fie de origine helenică. Am continuat săpăturile.

Deodată, din pămînt s-au ivit colţurile cenuşii ale unei plăci subţiri de piatră. Am dezgropat-o cu mare băgare ce seamă şi am dus-o afară, la lumină. Purta o inscripţie,

dar nu hieroglifică, cum mă aşteptam, ci în greaca primitivă, atît de asemănătoare cu scrierea fenicienilor.

Nu mi-a trebuit mult ca să mă dumiresc asupra conţinutului. Exa o scrisoare a negustorului Corcynos din Heracleion către sclavul său Pelion, aflat la Tomis, pe malul Pontului Euxin. Stăpînul îl anunţa că îi trimite o parte din avutul său, urmînd ca el însuşi să sosească cu restul peste câteva luni.

Îi punea în vedere lui Pelion să aibă grijă de tot şi îndeosebi de „sarcofagul verde cu comorile egipteanului, cumpărat de mine la Myrtos, de la un ţăran, care-l găsise într-o stîncă aflată la poalele unui munte”.

Scrisoarea se încheia cu porunca stăpînului către sclavul său, de a afla ce mărfuri mai sînt căutate în porturile de pe coasta mării şi în tîrgurile de pe malul fluviului Istru.

Fără să vreau, am făcut anumite legături. Corcynos vorbea de „comoara egipteanului”, în hieroglifele descifrate de mine se pomenea de un „prinţ care a cutreierat mările”, iar Larry Parker îmi povestise că Semempsis cuceritorul a ajuns în insula Creta, ducînd cu sine o comoară fabuloasă.

Nu-mi venea să cred şi totuşi… Ce stranie înlănţuire de fapte se impunea treptat minţii mele!

Semempsis a ajuns deci în Creta. Aici, din motive încă necunoscute, comoara a trebuit să fie ascunsă, îngropată. Au trecut cîteva secole, în care nimeni n-a mai ştiut de ea şi, într-o bună zi, a fost găsită de un ţăran. Acesta a vîndut-o unui neguţător, care a trimis-o la Tomis sclavului său, cu gîndul să-i urmeze şi s-o schimbe aici pentru produsele ţării, mult căutate În Creta.

Ce s-a petrecut mai tîrziu, e greu de stabilit. Poate că o furtună a scufundat corabia lui Corcynos, poate că sclavul a înşelat încrederea stăpînului său şi a ascuns comoara în peşteră, ca să şi-o însuşească mai tîrziu,

poate că s-a refugiat acolo cu ea de teama unor răufăcători care voiau să-l jefuiască.

Mult timp m-au frămîntat aceste ipoteze. Îmi imaginam scene din trecutul îndepărtat. Îi vedeam pe sclavii conduşi de Pelion cărînd sarcofagul greu, aducîndu-l noaptea, pe furiş, în peşteră. Îl vedeam pe Pelion la malul mării scrutînd zarea în aşteptarea corăbiei stăpînului. Îl vedeam urmărit de vrăjmaşi, căzînd însîngerat, cu inima străpunsă de o suliţă.

Apoi îmi închipuiam comoara egipteanului, tăinuită de bezna peşterii. Arme, vase, monede, inscripţii despre viaţa misteriosului imperiu egiptean, poate şi despre faimoasa civilizaţie cretană. Mă şi vedeam cercetîndu-le pe toate, dezvăluind taine nebănuite, scriind despre ele…

Un zgomot mi-a frînt şirul gîndurilor.

La gura peşterii era Cella. O bucurie neţărmurită m-a cuprins. M-am ridicat repede şi am alergat în întîmpinarea ei. Inima îmi zvîcnea cu atîta putere, încît îi simţeam bătăile pînă la tîmple.

– Cella! am strigat eu, desfăcînd larg braţele ca s-o cuprind.

Dar entuziasmul mi-a pierit repede. Cella nu era singură. O însoţea un bărbat pe care-l zărisem parcă la hotelul din Predeal.

Cella nici nu băgă de seamă şovăiala mea. Venise lângă mine şi-mi vorbea fără să mă privească:

– Silviu, recunosc că am greşit lăsîndu-te să pleci. Willem Thorn mi-a deschis ochii şi m-a îndemnat să vin la tine. M-a sfătuit să am mai multă înţelegere pentru munca ta şi să-mi înfrînez micile mele apucături egoiste. A avut dreptate.

Vreau să ştii că din clipa cînd ne-am despărţit, am simţit că am fost nedreaptă cu tine; iartă-mă, te rog, Silviule, dragul meu.

Cum era să n-o iert! Era atît de dulce în rochia ei albă, vaporoasă, cu părul blond lăsat pe spate şi cu ochii trişti, adumbriţi de gene lungi şi mătăsoase. Şi pe urmă, ştiu prea bine că şi eu sînt vinovat, cu atât mai vinovat cu cît nu mai sînt un copilandru.

Am uitat de prezenţa străinului şi, strîngînd-o la piept, am sărutat-o cu duioşie.

Ruşinată, s-a desprins din braţele mele şi a îngînat:

– Ţi-l prezint pe Willem Thorn. E arheolog ca şi tine. Nădăjduiesc că vă veţi înţelege bine.

Ne-am dat mîinile. Eu eram mereu cu gîndul la Cella, copleşit de fericirea pe care mi-o prilejuise sosirea ei.

Curînd a coborît înserarea. Stîncile aruncau umbre lungi, liliachii şi pe cer se iviseră, rînd pe rînd, luminiţe argintii, tremurătoare.

În cort, la masa modestă pregătită cu dragoste de Cella, i-am povestit musafirului meu despre ultimele descoperiri din peşteră. I-am arătat şi placa cu inscripţia. A cercetat-o îndelung. Privirea lui mi s-a părut o clipă iscoditoare.

Dacă aş fi avut ochi şi pentru altceva decît pentru Cella, poate l-aş fi urmărit mai atent şi aş fi observat ochii lui lacomi, aşa cum îi cunosc astăzi…

Înainte de a ne culca, am ieşit afară, unde ardea focul de tabără. Vîntul stîrnea flăcările şi acestea aruncau reflexe fantastice pe pereţii calcaroşi.

– Cîte mistere nu ascund stîncile acestea! l-am auzit exclamînd, agitat, pe însoţitorul Cellei. Jocul acesta de lumini îşi are semnificaţiile lui…

Am simţit-o pe Cella ghemuindu-se în mine, căutînd parcă un adăpost.

– În trecut oamenii aveau puteri cu mult mai mari decît astăzi, a continuat Willem Thorn cu un freamăt nostalgic în glas. Iar pe unii aleşi, magia îi făcea atotputernici!

Numai mormintele neprofanate ale acestor semizei

păstrează încă urmele artei lor misterioase…

Deşi priveliştea mă impresionase şi pe mine; am izbucnit într-un hohot de rîs ale cărui ecouri s-au rostogolit în cascade până departe.

– E surprinzător că dumneavoastră, ca om de ştiinţă, credeţi în forţe supranaturale. Ştiţi doar că recent s-au descoperit numeroase mecanisme ascunse, care făceau ca în templele antice statuile să ridice mîinile, să-şi rotească ochii, să plîngă, pentru a înfricoşa pe credincioşi. E vorba, fără îndoială, de adevărate performanţe tehnice pentru acea vreme, dar totodată de născociri ale unor şarlatani menite să înfricoşeze oamenii.

Cella tăcea şi privea neliniştită spre cerul tuciuriu, luminat din cînd în când de fulgere îndepărtate.

Deodată o bubuitură cutremură valea, îi urmară altele şi iarăşi altele, amplificate de ecou.

– Faceţi rău ca sfidaţi puterile necunoscutului! murmură sumbru Thorn, cînd zgomotele se stinseră.

Din nou am rîs, cu şi mai multă poftă parcă.

– Tunete, colega, tunete! Nu te nelinişti. Uite că începe să şi plouă. Un duş rece nu-i tocmai nepotrivit pentru a trezi la realitate.-

Am intrat în cort şi acolo am continuat să vorbesc, în timp ce ne pregăteam de odihnă:

– Există într-adevăr taine, dar nu din cele de care vorbiţi. Uite, de pildă, peştera, nedescoperită încă, a castarnilor…

Privirea întrebătoare a Cellei m-a îndemnat să istorisesc pe larg sfîrşitul tragic ai acestui viteaz popor. Şi de această dată am făcut-o căutînd să las la o parte tot ce ar fi putut s-o plictisească.

– Cu două milenii în urmă, castarnii locuiau în nordul Dobrogei. Ei nu se sfiau să se lupte chiar cu puternicii romani, care au suferit multă vreme pierderi grele de pe

urma atacurilor lor. În anul 28 înaintea erei noastre, colosul roman a hotărît să zdrobească pe aceşti inamici ai imperiului. Guvernatorul Macedoniei, Crassus, a primit poruncă de la Roma să pregătească o mare expediţie de pedepsire. Falangele oţelite în luptă au biruit mica armată, slab echipată, a poporului dobrogean.

Capyx, vestitul rege al castarnilor, şi generalii săi au preferat captivităţii moartea.

Castarnii care au scăpat s-au refugiat într-o imensă peşteră din Valea Casimcea. Romanii au descoperit însă ascunzătoarea şi i-au zidit intrarea. Multă vreme au răsunat vaietele celor îngropaţi de vii în muntele de calcar, dar învingătorii au plecat abia cînd liniştea morţii a cuprins toată suflarea castarnilor.

Şi peştera aceasta există undeva prin apropierea noastră, iar într-o zi ea va fi descoperită…

N-am să uit ochii cu care m-a privit Cella în seara aceea.

Sînt convins că, de data aceasta, m-a ascultat cu uimire.

WILLEM THORN VAN DRUTTEN POVESTEŞTE CUM A IZBUTIT SĂ AJUNGĂ LA COMOARA MULT RÎVNITĂ

Hotărît lucru, sînt un om norocos.

Cercetările mele din Creta mi-au arătat doar o pistă vagă. Aş fi putut umbla în lung şi-n lat prin Romînia, fără să dau de urma comorii, dacă nu aflam de descoperirile lui Dima. Dar iată că în calea mea apare această gîsculiţă şi în cîteva zile mă văd atît de aproape de ţintă.

Sînt sigur că aici trebuie să fie comoara!

Nu-mi rămîne decît să întind mîna şi să iau ceea ce de fapt îmi aparţine. E a mea, numai a mea! Eu am fost

primul care a dibuit-o. Eu am urmărit-o ani de-a rîndul, de la un capăt la celălalt al lumii. Nimeni nu va putea să mă oprească să mi-o iau. Ah, cînd mă gîndesc la ea, simt cum îmi ard obrajii şi cum îmi bate inima, asemenea unui îndrăgostit la prima întîlnire.

Şi totuşi mai trebuie să rabd, căci Dima e încăpăţînat ca un catîr.

Deocamdată nici nu se gîndeşte să pătrundă în peşteră. Ţine ca fiecare centimetru de nisip să fie cernut, pentru ca nu cumva să se piardă vreun ciob, vreo monedă.

Ce-mi pasă mie de aceste nimicuri? Eu năzuiesc doar la un lucru care pentru mine întrece ca valoare toate tezaurele din lume!

*

*   *

N-am izbutit să-l conving. Nu vrea cu nici un preţ să grăbească lucrările. Iar cu ţăranii aceştia căpăţînoşi nu reuşesc să mă înţeleg. De nenumărate ori era să-mi pierd răbdarea, să izbucnesc, să fac ceva nesocotit. Nici nu ştiu cum de am avut puterea să mă înfrînez. Mi-am stabilit singur un termen: dacă pînă mîine seară Dima şi echipa lui nu găsesc „obiectul”, voi trece la acţiune.

*

*   *

Astăzi la amiază lopata unui săpător s-a izbit de ceva tare. Am alergat cu toţii şi, înfriguraţi, am dat pămîntul la o parte. S-a ivit un sarcofag dreptunghiular de marmură verde, parcă dăltuit în smarald, Este lucrat în stil greco-asirian, în felul sarcofagelor din Cipru sau Samos, care au de altfel asemănări cu cele egiptene. Arca, sicriul propriu-zis, era împodobită cu rozete, colonete şi capete de meduză[5], în timp ce capacul avea o ornamentaţie şi

5 Monstru mitologic cu şerpi în locul părului

mai bogată, alcătuită din denticule[6], kymation[7] şi acroterii[8].

În alte împrejurări, l-aş fi putut cerceta în voie. Dar acum altul hotăra, şi eu stăteam ca pe jeratic.

În urma insistenţelor mele, Dima a consimţit să dea capacul la o parte. Dedesubt era un alt capac, din bronz masiv, desigur cel sub care se află comoara. Întinsesem de-acum mîinile ca să-l ridic, dar Dima m-a dat cu un gest hotărît la o parte.

Zărise o rămurică de alun, pusă de-a curmezişul, care părea proaspătă, de parcă ar fi fost ruptă de curînd. Se puteau desluşi pînă şi nervurile frunzelor.

– Ce interes prezintă această nuia? am întrebat eu enervat. Să ne oprim din pricina ei?

– Tocmai dumneata, demnule Thorn, spui asta? mi-a răspuns Dima privindu-mă contrariat. E doar singurul indiciu pentru stabilirea precisă a vechimii. Voi telefona chiar acum la Bucureşti după un contor Geiger-Müller! Poimîine cel mai tîrziu va fi aici. Apoi vom arde o mică porţiune din această ramură; contorul ne va arăta numărul de dezintegrări pe minut ale carbonului radioactiv şi deci data cînd această creangă de alun a fost pusă pe capacul interior al sarcofagului.

Ştiam că are dreptate şi că astăzi, la descoperiri arheologice importante, aşa se procedează. Totuşi n-am încetat să-mi pledez cauza cu îndărătnicie. Ba m-am şi străduit să-l conving că am putea încerca să ridicăm râmurica cu băgare de seamă, deşi eram sigur că la cea mai mică atingere se va preface în pulbere.

Dima însă, politicos şi cu un calm netulburat, m-a rugat să am răbdare.

---

6 Ornamente în formă de dinţişori

7 Brîu de ornamente

8 . Ornamente aflate în colţuri, formate din frunze aşezate în evantai

Să am răbdare! Sufletul meu e ca o corabie fără cîrmaci pe o mare răscolită de furtună, ca un nor stingher mînat de puterea uraganului, ca o coajă de nucă cuprinsă de vîrtejul Niagarei. Nu, nu mă pot împotrivi. La noapte trebuie să acţionez…

INSOMNIA ÎI DĂ PRILEJUL CELLEI ARNĂUTU SA VADĂ OMUL ÎN ARMURĂ

Nu pot dormi.

Noaptea asta e grea, ca de plumb. O simt apăsîndu-mi tîmplele, pleoapele. Pătrunde prin pînza cortului, mă împresoară, mă copleşeşte; felinarul, cu lumina lui gălbuie, nesigură, nu numai că nu-i ţine piept, dar parcă îi adînceşte tainica întunecime.

Gîndul îmi zboară mereu spre Silviu. De-abia în aceste zile de muncă l-am cunoscut cu adevărat. Nu-i nici pe departe aşa cum mi l-am închipuit. Nu ştiu cum de am fost în stare să-l numesc „şoarece de bibliotecă”. Calm, meticulos, cumpănit şi totodată animat de o adevărată pasiune pentru cercetare, îţi impune respectul.

Cînd îl vezi muncind, trebuie să-l admiri; cred că are ceva din eroismul marilor pionieri ai ştiinţei. Cînd îl vezi muncind, îi ierţi cu uşurinţă micile ciudăţenii, chiar dacă pînă nu demult le-ai calificat drept defecte de neiertat, grosolanii sau mai ştiu eu ce.

Pe Thorn, în schimb, îl văd acum parcă altfel. „Gentlemanul” de la Predeal s-a schimbat radical. A devenit o făptură agitată, cu priviri curioase, care nu-şi găseşte nicăieri locul. Mîinile lui tremură neîncetat, buzele subţiri sînt mereu întredeschise, lăsînd să se vadă dinţii albi, strălucitori de albi, care îmi par cîteodată de animal de pradă. Rareori îşi mai face timp să se intereseze de mine, să se poarte ca mai înainte… Nu pricep de ce stăruie mereu ca Silviu să se grăbească. Îţi

dă impresia că de conţinutul sarcofagului depinde însăşi viaţa lui.

*

*   *

Nu ştiu ce am de îmi bate inima cu atîta putere… Sau poate că nu-s bătăile inimii? Să-mi ţin răsuflarea şi să ascult…

Toc!… toc!… toc!… toc!…

Zgomotele vin de afară. Dinspre peşteră. Cine să fie în peşteră în toiul nopţii? M-aş duce să văd, dar mă tem de noapte, de întuneric. Zgomotele mă înspăimîntă, deşi nu cred în poveştile mistice ale lui Thorn. Nu pot rămîne nepăsătoare! Dacă cineva ar fura obiectele acelea, Silviu ar fi atît de nenorocit. Trebuie să mă duc. Curaj, Cella, curaj!

Cerul e ca de păcură, nici o stea. Doar şuieratul vîntului şi, dinspre peşteră, acelaşi zgomot obsedant, lugubru: toc… toc… toc… şi iarăşi toc… toc… toc…

Să-l trezesc pe Silviu? Dar dacă nu-i nimic? Va râde de mine. Poate că a intrat chiar el în peşteră şi lucrează. Voi arunca o singură privire şi, cum mă conving că nu-i nimic, o şi şterg.

Ce beznă compactă! Până la peşteră nu sînt decît zece paşi.

Am ajuns. Dar ce văd? Înăuntru licăreşte o luminiţă. Un om stă aplecat deasupra sarcofagului şi ciocăneşte încet de jur împrejur capacul. Îl recunosc. E Thorn. Ce infamie. A isprăvit. Introduce un drug scurt şi apasă cu toată puterea, îi văd chipul. E răvăşit – ochii aproape ieşiţi din orbite. Buzele se mişcă straniu, de parcă ar murmura o formulă magică. Îl aud şoptind:

Capul taurului mare şi negru a fost tăiat.
Şarpe! Ţie ţi-am spus asta!
Scorpionule! Ţie ţi-am spus asta!

Întoarce-te, strecoară-te-n pătnînt!
Pentru tine am spus asta!

Curios… îmi amintesc că Silviu mi-a citit odată aşa ceva, spunîndu-mi că-i vorba de un text vrăjitoresc descoperit în piramide… Poate că Thorn e nebun. Am citit undeva despre maladia dublei personalităţi. El e uneori un om de lume desăvîrşit, alteori un posedat.

Capacul a cedat… îşi apleacă trupul şi încearcă să ridice ceva. E un obiect greu, nespus de greu. Şi deodată, în noapte răsună un zornăit, un cor de lanţuri grele tîrîte pe lespezi. A scos ceva straniu, alcătuit din corzi şi plăci metalice. Arată… arată ca o armură, ca armura unui războinic din vremuri îndepărtate. Văd chipul omului din peşteră. Tot ce fusese omenesc în el a dispărut. Parcă ar fi un lup care şi-a răpus prada şi se pregăteşte s-o ducă spre bîrlogul său.

Thorn a strîns cuirasa la piept, aşa cum îmbrăţişezi o iubită. Sărută metalul cu gingăşie. Apoi, cu gesturi lente, ca un preot înainte de liturghie, o îmbracă. Pe piept şi pe cască strălucesc ornamente aurii, de forma unor frunze de palmier. Le număr fără să vreau: sînt douăsprezece.

Acum păşeşte. E groaznic la înfăţişare. A coborît viziera… Dar ce-i asta!? Ce s-a întîmplat? S-a stins lumina din peşteră? Nu mai văd nimic. Ce noapte îngrozitoare!

Îi aud paşii apropiindu-se de mine. Tot mai aproape… Vine! Vine!!… Armura zornăie, scrîşneşte…

Trebuie să fug! Trebuie să strig după ajutor! Picioarele-mi sînt însă ca de piatră şi gura mi s-a încleştat. Nu mă pot mişca, nu pot scoate un cuvînt şi nu văd nimic în faţa mea!

Am ţipat oare totuşi?

Îmi amintesc doar că am auzit armura sinistră oprindu-se în faţa mea. Eram chiar în calea ei. Ceva greu, ca un

baros de fierar, m-a izbit drept în frunte…

Ce iute se învîrteşte pămîntul sub picioarele mele… Ce culori aprinse au cercurile din faţa ochilor mei… De ce s-a lăsat dintr-o dată tăcerea? Toate au amuţit, înghiţite de beznă. Mă prăbuşesc parcă într-o prăpastie fără fund…

EU, WILLEM THORN VAN DRUTTEN, OMUL INVIZIBIL, STĂPÎNUL LUMII!

E a mea! Numai a mea… Acum 3.500 de ani a purtat-o un prinţ egiptean şi azi o port eu, Willem Thorn van Drutten… Semempsis corăbierul, Semempsis cuceritorul! Aşa se spunea în vremuri de demult… Acum se va spune: van Drutten cuceritorul, van Drutten stăpînul lumii! Această armură mă va face mai bogat decât Morgan, decît Rockefeller, decât Rotschild. Cu ajutorul ei voi pătrunde în tezaurul coroanei britanice, la safeurile marilor bănci ale lumii, în palatele capetelor încoronate şi ale maharadjahilor indieni. Nimeni nu se va putea împotrivi marelui şi atotputernicului van Drutten, care cunoaşte toate tainele, află toate secretele.

Cine se poate măsura cu… OMUL INVIZIBIL?

N-au fost zadarnice călătoriile nesfîrşite, anii grei de trudă. Am crezut şi am sperat fără încetare. Nu m-am îndoit o clipă de adevărul celor scrise de Reckh Akhet, de marele magician, de „cel care cunoaşte sufletul lucrurilor”.

Cîţi n-au râs de mine când afirmam că Hekaon, magia vechilor egipteni, nu-i vorbărie goală. Nici o clipă nu m-am îndoit că preoţii din Valea Nilului aveau puteri ascunse asupra făpturilor şi obiectelor neînsufleţite, că pătrunseseră tainele lumii spiritelor, că erau în stare pînă şi să se facă invizibili!

Cu cîtă emoţie am citit, cu ani în urmă, în papyrusul lui Reckh Akhet despre un nepreţuit talisman în formă de

cuirasă, care „îţi dă puteri asupra duşmanilor şi îi orbeşte, astfel încît te pierd din vedere, ca şi cînd o mînă nevăzută te-ar ridica şi te-ar ascunde printre nori, iar tu rămîi aproape de ei şi îi loveşti în voie cu crîncena ta spadă”.

Talismanul de care vorbeşte magicianul e armura lui Semempsis. M-am convins de acest lucru, descifrînd arhiva pe care am descoperit-o anul trecut la săpăturile din deşert. Armura a aparţinut mai întîi zeului Ra, apoi fiului său Gheb. Pe urmă unor semizei şi în cele din urmă faraonului Petubastes. A trecut din generaţie în generaţie la Amenophis al IV-lea, cînd urma i se pierde.

Şi eu, Willem Thorn van Drutten, am scos-o la lumină, după 3.500 de ani!… Da! Acum îmi vor simţi cu toţii puterea! Pe cei mici îi voi strivi ca pe nişte viermi, iar din cei mari – regi şi miliardari – voi face sclavii mei. Ha! ha! ha!… Cum îi voi mai juca! Ca pe nişte marionete! Un simplu semn şi se vor ploconi în faţa mea pînă la pămînt!

…Dar ce-i asta! Ce vrea netoata asta de-mi stă în cale? De văzut nu mă poate doar vedea! Sau poate mi-a surprins taina şi acum nu ştie ce să facă… Nu mi-am pierdut destulă vreme cu ea la Predeal, îndrugîndu-i verzi şi uscate? Va îi prima pe care o voi zdrobi.

Şi acum spre maşină! În trei-patru ore sînt în port şi mă îmbarc. Nu mai îmi e teamă de nimic. Totul e atît de simplu! Cine m-ar putea împiedica? Eu exist de acum înainte doar pentru aceia cărora vreau să mă arăt! Willem Thorn van Drutten e doar omul invizibil, stăpînul tuturor lucrurilor, stăpînul lumii!

Păşeşte spre glorie nemuritoare, purtător al armurii prinţului Semempsis!

SILVIU DIMA POVESTEŞTE CUM A PORNIT-O PE URMELE LUI WILLEM THORN VAN DRUTTEN

Cine a strigat în plină noapte?

Buimăcit de somn, am sărit de pe saltea. Parcă era glasul Cellei. Ce s-a întîmplat!?… Am ieşit din cortul meu şi m-am repezit spre al ei. Am strigat-o. Nici un răspuns. După o ezitare, am desfăcut uşor perdeaua care ţine loc de uşă. Cortul era gol.

– Cella! Cella! Răspunde, unde eşti?

Cuvintele mele se pierdeau în noapte, repetate la nesîîrşit de ecouri.

– Cella! Cella!

Din nou nimic.

M-am repezit înapoi în cortul meu, mi-am luat lanterna şi am început s-o caut… Acolo, nu departe de peşteră, e parcă o pată mai închisă la culoare. Cîţiva paşi şi am ajuns… Cella! Îi luminez chipul. E alb, străveziu. Pe frunte o rană, din care se prelinge spre tîmple un firicel de sînge.

– Cella, scumpa mea! Ce-i cu tine? Cine a fost ticălosul?

A deschis încet ochii şi, văzîndu-mă, a zîmbit.

– Silviule, iubitul meu… A fost îngrozitor… A pronunţat o formulă magică… în sarcofag era o armură, un fel de cuirasă metalică… A strîns-o la piept, a mîngîiat-o ca un nebun… A îmbrăcat-o… Pe urmă s-a făcut întuneric… Simţeam că vine spre mine. M-a izbit!

– Nu înţeleg nimic. De cine vorbeşti, Cella? De cine, pentru numele lui dumnezeu?

Făcînd un efort care-i întrecea puterile, Cella mi-a şoptit:

– Van Drutten!

– Care van Drutten am întrebat-o uimit, în timp ce în minte îmi răsărea dintr-o dată arheologul din povestea lui Larry Parker.

– Willem… Willem Thorn van Drutten.

– Dar mi l-ai prezentat sub numele de Willem Thorn.

– Numele lui întreg este Willem Thern van Drutten.

*

*   *

Am dus-o pe Cella în cort şi am pansat-o. Din fericire nu avea nimic grav, aşa că am putut-o lăsa singură. M-am suit în maşină şi am pornit la drum.

Noaptea era pe sfîrşite. O lumină cenuşie, palidă, la orizont, vestea zorile. Şoseaua se depăna ca o panglica de hîrtie printre stîncile scunde, colţuroase, sfîşiate parcă de o explozie.

Apăsam tot mai tare pe accelerator. Din ce în ce mai repede, mai repede! Trebuia să-l ajung. O lovise pe Cella, furase o adevărată comoară arheologică. Furia îmi clocotea în piept. Aş fi fost în stare să-l sfîşii, să-l rup în bucăţi. Vedeam degetele lui lungi întinzându-se ca nişte păianjeni. Trebuia să-l ajung! Trebuia!

Aerul proaspăt al dimineţii îmi răcorea tîmplele aprinse.

Tot mai repede, mai repede, mai repede…

*

*   *

Acolo, în faţă… nu-i oare lumina roşie a unui automobil? Apăs cu putere pe accelerator. Maşina zboară ca o săgeată. Roţile s-au desprins parcă de şosea… Mai repede!… Van Drutten nu trebuie să scape!

WILLEM THORN ARE O REVELAŢIE… TARDIVĂ

Este pe urmele mele… îl desfid! Voi rîde de el în hohote. Ce-s toţi aceşti indivizi în comparaţie cu mine? Nişte gîngănii, nişte rîme pe care le pot zdrobi cînd vreau cu călcîiul…

Maşina aceea se apropie tot mai mult. Portul nu mai poate fi departe… Şi totuşi, dacă mă ajunge?

Trebuie să acţionez altfel! Voi opri şi mă voi îndepărta cu cîţiva paşi.

Găsind automobilul gol, iar pe mine nicăieri, va

renunţa. Nu mă va vedea! Sînt doar invizibil. Am armura lui Semempsis. Nu pot fi văzut. Am talismanul faraonilor. Îl desfid…

Am oprit şi am coborît. Mă aflu pe o faleză. Marea îşi zvîrle talazurile până aproape de mine. Ce-mi pasă de mare? O voi stăpîni, aşa cum voi stăpîni pămînturile.

Maşina cealaltă s-a apropiat şi frînează scrîşnind.

Urmăritorul meu e Dima. Să mori de rîs!… Arheologul ăsta tipicar şi ordonat ca un contabil, pozitivistul ăsta neghiob vrea oare să mi se împotrivească? Un purice, un microb! O să vedem noi ce părere o să aibă despre puterile magice ale vechilor egipteni după ce o să-i desluşesc toată povestea într-o scrisoare!

Îl aştept. Desigur că se va apropia de maşină şi, deschizînd uşa, va rămîne năuc. Va căuta pretutindeni. Dar nu mă va descoperi. Mi-l închipui ridicînd nedumerit din umeri şi înapoindu-se în văgăuna lui. Zău dacă nu mă amuză întîmplarea asta…

Dar… văd că nici nu se uită la maşină. A pornit-o drept spre mine! De unde ştie că sînt aici? M-a trădat oare zăngănitul cuirasei?

Doar am stat nemişcat. Vine spre mine! Să trec mai încolo cu cîţiva metri. Aşa… Dar ce-i asta? Mă urmăreşte, vine drept în direcţia mea. E tot mai aproape. Niciodată nu i-am văzut o asemenea expresie în ochi. Nu mai pricep nimic. De unde ştie că sînt aici?! Mă vede? Mă vede oare? Nu sînt invizibil?

Armura… armura lui Semempsis şi-a pierdut puterea? În cîteva secunde vom fi faţă în faţă…

Nu sînt invizibil! Ce se întîmplă cu mine? Nu pricep absolut nimic. E şi de neînţeles. Armura prinţului…

Trebuie să fug. Spre maşină! E singura scăpare. Şi Dima aleargă. Ce grea e armura asta blestemată! Mă ţine în loc, mă trage la pămînt!… Am ajuns. În sfîrşit! Contactul şi gaz!

Dima e pe urmele mele. Motorul lui e mai puternic. Acceleratorul… Trebuie să scap, trebuie să-mi salvez viaţa… Mi-e frică! Mi-e frică de Dima, de ochii lui albaştri ca marea…

Lumina zorilor este parcă tulbure… Mă apucă ameţeala… Obiectele joacă în faţa mea, topindu-se unul într-altul… Totul se roteşte într-un vîrtej nesfîrşit… Mă simt tîrît de el… Semempsis, de ce m-ai amăgit? De ce m-au minţit tabletele lui Amenophis? E oare aceasta pedeapsa pentru cel ce a cutezat să-ţi pătrundă misterele?

La stînga e marea. Poate că ea mi-e prietenă… Volanul spre stînga. Dar ce-i oare zgomotul ăsta, scrîşnetul ăsta înfiorător? S-a rupt care balustrada?

Ce salt majestuos a făcut maşina! Acum zbor ca o pasăre, ca un pescăruş… Sînt deasupra valurilor. Sînt un Neptun al vremurilor noastre… Să deschid uşa! Voi ieşi şi voi face un salt în neant…

Valurile mă cuprind. Sînt albastre şi reci.

Armura lui Semempsis e, grea, nespus de grea. Mă trage nemiloasă la fund… Totul e atît de albastru în jurul meu… E atît de bine… E atît de linişte!

NEDUMERIRILE LUI SILVIU DIMA

Ciudată poveste, Cella… Willem Thorn van Drutten a murit şi împreună cu el, marea a înghiţit faimoasa armură. Va fi nevoie de munca unei întregi echipe de scafandri ca să-l scoată la suprafaţă.

De ce căuta acest olandez armura prin toată lumea? Ce l-a îndemnat s-o fure şi s-o îmbrace? Nu reuşesc să înţeleg nimic din povestea asta. Cred că i se înceţoşase mintea.

Ţi-am spus că a coborît din maşină şi m-a aşteptat, pentru ca în cele din urmă să fugă din nou. Fără îndoială

că armura prinţului Semempsis, lucrată dintr-un metal dur, de nepătruns pentru suliţele şi vîrfurile săgeţilor, era o comoară nepreţuită pentru acea vreme. Astăzi însă ea nu constituie decît un obiect de muzeu.

Singura explicaţie e aceea că van Drutten îi atribuia puteri supranaturale. De altfel şi haimanaua de Larry îmi povestise că aştepta de la comoara rîvnită putere, glorie, mai ştiu eu ce… Sărman nebun! Te pomeneşti că se visa, ca şi alţii de teapa lui, stăpînul lumii… Nu voi uita niciodată cât de mirat şi de dezamăgit m-a privit, cînd mă apropiam de el pe faleză!

CELLA ARNĂUTU ÎNCHEIE ACEASTA POVESTIRE PRINTR-UN SCURT EPILOG

Aseară m-am plimbat cu Silviu. Au fost cele mai frumoase clipe din viaţa mea. Nici nu mi-aş fi închipuit cît de romantic şi de sentimental poate fi uneori.

Îmi vorbea de susurul izvorului, de foşnetul frunzelor, de sclipirile bolţii înstelate. Şi, culmea, mi-a recitat o poezie de dragoste, e adevărat… egipteană:

PRINZĂTOAREA DE PĂSĂRI

O tu. Iubitul meu!
Inima mea tînjeşte după dragostea ta.
Am venit şi vreau să mă duc să prind păsări.
Toate păsările din Punt coboară în Egipt.
Prima care coboară, înghite viermele din cursă.
Mirosul pasării e adus din Punt
Şi ghearele ei sînt pline de răşină.
Dorinţa mea e să desfacem împreună cursa
Ca să auzi strigătul pasării mele.
Ce minunat ar fi pentru mine să fim acolo

împreună.
Nimic nu-i mai frumos decît să mergi la cîmp
pentru acela ce-l iubeşti!

I-am cerut lui Silviu să-mi povestească mai multe despre viaţa vechiior egipteni. Răspunsul lui? Nici n-a vrut să audă!

Cum se mai schimbă oamenii…

(Sfîrşit)

Abonamentele la revista „Știința și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.